

En espera del que passi a València

Els populars continuen fallant a Catalunya. Amb els resultats del 9 de març, es va confirmar que l'estratègia seguida pel PP, aquests darrers anys, pot haver obtingut èxits a Espanya, però s'ha convertit en un veritable escull per als seus companys a Catalunya. Durant els primers temps del mandat de Josep Piqué hi hagué l'intent, avortat des de Madrid, de donar a la formació una capa de vernís catalanista, que es va acabar resumint en l'afegit d'una C de Catalunya a les sigles dels populars. Malgrat tot, aquesta formació no ha pogut augmentar el pes en el panorama polític català. Per a molts electors, el PP és aquell partit que ha atiat obertament els atacs sistemàtics contra Catalunya, amb campanyes com les de la persecució del castellà, de molt mal assumir, fins i tot, per amplis sectors del PPC. O la campanya contra l'Estatut de Catalunya, que tampoc no ha contribuït a moderar ni a centrar la imatge dels populars en el context polític català. La virulència amb què el PP ha actuat contra l'Estatut, l'ha situat com el capdavanter de l'anticatalanisme i l'ha fet molt antipàtic a bona part de l'electorat català. I això que els populars van donar suport a l'Estatut d'Andalusia, un calc textual de la major part de l'articulat del català.

Espantar possible electorat.

Les darreres eleccions espanyoles van confirmar que el PP és considerat per una part important de l'electorat de Catalunya com un element mobilitzador de l'electorat de l'adversari. La campanya del PSC ho va deixar ben clar: "Si tu no hi vas, ells tornen." Un lema de campanya que responia a la idea àmpliament escampada entre els electors catalans del PP com un espantall que ha de ser combatut, com calgui. L'èxit del PSOE a Catalunya, doncs, està en el fracàs dels populars, que no han desactivat aquest vot antipopular visceral que s'ha alimentat els darrers anys. El sentiment anti-PP s'ha anat configurant amb actituds de la di-

El Partit Popular de Catalunya també es troba en ple debat precongressual. Daniel Sirera, Alberto Fernández i Montserrat Nebrera es diputen el lideratge de la formació, que es decidirà al congrés dels dies 6 i 7 de juliol. El debat té lloc tot esperant que la cúpula de Madrid s'acabi d'endregar, al congrés que es farà a València del 20 al 23 de juny.

recció espanyola, que ha vist un rèdit electoral en l'atac frontal sovintejat a les iniciatives polítiques empresades des de Catalunya, i ha oblidat que en aquesta part de l'estat també hi havia en joc un important nombre d'escons al Congrés dels Diputats, que finalment han acabat essent decisius per a la victòria del PSOE.

El PP de Catalunya ha recapat el suport d'aquell electorat més motivat pels discursos patriòtics espanyols. En canvi, no ha trobat l'acostament —ans al contrari, sovint ha acabat generant-hi rebuig— d'aquell electorat provinent de la immigració espanyola del segle passat, que també se sent identificat amb una idea de Catalunya, molt allunyada de la imatge crispada que el PP en presentava a Espanya. D'aquesta manera, a Catalunya els populars han acabat deixant via lliure al PSOE per fer seu un vot que, en unes altres zones de l'estat espanyol amb característiques socials similars —les grans àrees metropolitanes—, han acabat donant grans resultats als populars. És el cas de València —ciutat i cinturó— i Madrid.

Acabat aquest darrer cicle electoral, el PPC afronta doncs una etapa pre-congressual més moguda d'allò que és habitual. Les incerteses que planen encara en la cúpula del PP estatal sobre la fortalesa del lideratge de Mariano Rajoy i la redistribució de càrrecs i responsabilitats que s'han de produir han acabat traslladant-se a Barcelona. Una

incertesa que ha avivat tres propostes de candidatura per a liderar el PPC de l'etapa post-Piqué. L'actual president, Daniel Sirera, el president del grup municipal del PP a l'Ajuntament de Barcelona, Alberto Fernández Díaz, i la diputada al Parlament de Catalunya, Montserrat Nebrera, són els tres que pretenen liderar els populars catalans en el congrés de la formació, els dies 6 i 7 de juliol.

Montserrat Nebrera és potser, de tots tres, la candidata més mediàtica, però alhora la que té més dificultats per a poder dur a terme aquesta disputa. Totes les travesses diuen que no té pràcticament cap possibilitat d'arribar a la direcció del PPC. Nebrera no forma part de cap de les branques tradicionals del PP a Catalunya. De fet, fou un fitxatge estrella de l'època de la direcció de Josep Maria Piqué. Respon a una línia ideològica molt marcada per les tesis liberals. Però un dels inconvenients més seriosos que té és la curta etapa de militant a la formació, on de primer es va incorporar com a independent. I no són pas pocs dins el PPC que la consideren una *paracaigudista*, és a dir, que ha aparegut del no-res, amb la voluntat d'utilitzar la formació per a forjar-se una carrera pròpia. Tanmateix, aquesta imatge que pot tenir entre una part de la militància popular contrasta amb la bona anomenada en sectors electorals propers al PP, i la bona acollida que té també en amplis sectors empresarials

Si no hi ha cap novetat, els dos candidats amb possibilitats d'aconseguir la presidència del PP de Catalunya són Daniel Sirera (al centre) i Alberto Fernández (a l'esquerra).

i liberals. Nebrera va organitzar un sopar prou reeixit, amb prop de 400 persones del món empresarial i liberal, quan feia poc que s'havia incorporat a les files populars. Un fet que va suscitar fortes tensions amb la direcció de la formació, que van considerar que aquell acte era al marge del partit. Així doncs, la situació de Nebrera, de manera resumida, és que compta amb més suports fora del PP que no pas dins, i que, per tant, no controla pràcticament cap dels ressorts de la formació.

Si no hi ha cap sotrac, doncs, la dis-

puta serà, principalment, entre Daniel Sirera i Alberto Fernández Díaz.

Avantatge de Sirera? Inicialment, Sirera semblava partir com a favorit en la pugna. Ell fou designat com a encarregat de redreçar la formació a Catalunya, després de la sortida de Josep Piqué. Sirera va iniciar la militància popular a Nuevas Generaciones. Entrà al PP amb Vidal-Quadras. De manera que ha estat defensor de les tesis *vidalquadristes*. Però també va ser favorable, quan va tocar, al *tomb catalanista* que va proposar

Josep Piqué, en els temps en què el PP de José Maria Aznar parlava en català en la intimitat i mantenia acords amb CiU al Congrés espanyol i al Parlament català. A l'hemeroteca és relativament senzill de localitzar alguna imatge de Daniel Sirera enganxant-se un adhesiu del CAT a la matrícula del cotxe (el vertical i sense la bandera europea, que era l'opció moderada de la reivindicació). De manera que Sirera ha sabut moure's en les diverses etapes i això l'ha dut a coronar la direcció del PPC. Sobre ell, com dèiem, la direcció estatal de la formació va fer recaure la responsabilitat de dirigir el PPC, després de la crisi arran de la dimissió de Josep Piqué. Per tant, ha estat qui ha tingut el suport de Madrid. I era lògic que fos precisament aquest el candidat que inicialment rebés el suport de la direcció popular espanyola. Però el fet és que Mariano Rajoy no s'ha volgut mullar per cap candidat, un cop ha aparegut en escena la proposta de candidatura d'Alberto Fernández Díaz. El líder dels populars ja té massa problemes a Madrid i sembla que no vol obrir un nou front a Barcelona.

Alberto Fernández Díaz ja ha estat president del PP català, entre el 1996 i el 2002. És un històric de la formació. Tot i que, a l'etapa Piqué, va ser desplaçat al grup municipal de Barcelona, encara controla el funcionament de l'organització i té un suport territorial potent, en especial a l'àrea de la capital catalana.

Fernández Díaz no és mal vist per la direcció estatal, per bé que al carrer Génova pensen que Sirera necessita més temps per a desplegar el seu projecte a Catalunya. Malgrat tot, en els seus nou mesos al capdavant del PPC, ha generat tensions internes en amplis sectors de la formació, un fet que afavoreix la candidatura de Fernández Díaz.

El congrés estatal del PP, que es farà a València, mesurarà la fortalesa del lideratge de Rajoy i el pes de cada candidat. Així doncs, quan s'hagin esvaït les incerteses a la cúpula del PP, probablement s'acabaran de perfilar els lideratges del PPC. Al capdavant, és això que ha acabat passant sempre al PP de Catalunya.

Enric Rimbau